

optage, eftersom den jo er i Overensstemmelse med den ældre Affattelse, skjøndt der i og for sig nok kunde fremsættes Anker mod den. Om Indholdet af Lovforslaget efter den ny Affattelse og dennes Forhold til den ældre har jeg allerede tidligere udtalt mig, ligesom jeg tror, at det Spørgsmaal i det Hele taget er blevet drøftet saa udførligt, at jeg foreløbig ikke finder Anledning til at gaa nærmere ind derpaa. Derfor skal jeg nøies med at anbefale det høie Thing at vedtage Vædringsforslaget og at give Loven en dermed stemmende Affattelse.

Broberg: Naar jeg har udbedt mig Ordet, er det, fordi jeg ikke kan samstemme med det Vædringsforslag, som er fremskibmet, og fordi jeg er af den Anskuelse, at naar man ikke samstemmer dermed, bør man ogsaa give sine Grunde derfor. Det er jo vittest for Alle, at den Tvivl, der opstod om den rette Forstaaelse af Bestemmelsen i de midlertidige Finanslove i den hidtil brugte Form, først opstod, da vi i 1881—82 levede uden en regelmæssig Finanslov, men levede paa en midlertidig Finanslov, der var vedtaget uden nogenombestemt Tidbestemmelse. Jeg nægter ikke, at det altid har staaet for mig som en Gaade, en uopløst Gaade, og staaer det endnu i Dag, at Thingene nogensinde have kunnet vedtage en midlertidig Finanslov, uden at den indeholdt nogenombestemt Tidbestemmelse, og jeg tør ogsaa gaa ud fra, at det er almindelig anerkjendt nu, at det var noget aldeles galt, og at vi ikke løbe nogen Fare for nogensinde igjen at skulle opleve at faae en midlertidig Finanslov med en saadan ulimteret Tidbestemmelse. Men naar man nu tør gaa ud derfra, og man saa ser ganske rolig og køldt paa Forholdene, forekommer det mig, at man maa sige til sig selv, at naar man ikke løber denne Fare, saa vender man altsaa tilbage, hvis man absolut skal være nødt til at bruge en midlertidig Finanslov, til de tidligere Forhold, og da de tidligere Forhold ikke have givet Anledning til Misforstaaelse, indser jeg ikke, at naar man vender tilbage til dem, skulde de Misforstaaelser, der fandt Sted paa Grund af, at vi levede under en midlertidig Finanslov et helt Aar, indfinde sig igjen, fordi vi fik en midlertidig Finanslov paa 1 eller 2 Maanedes; thi det er jo givet, at der er en overordentlig stor Forskel paa at leve et helt Aar paa en midlertidig Finanslov og at leve paa den i et Par Maanedes. Imidlertid skulde jeg ganske vist ikke have noget imod at gaa ind paa en Forandring i Formen, for saa vidt en mere fyl-

destgjørende Form maatte findes. Men det er netop dette, som staaer klart for mig, at det Vædringsforslag, der nu er under Behandling, vil paa ingen Maade gavne denne Sag. Man har f. Ex. borttaget fra den gamle Affattelse disse Ord „efter de hidtil gjældende Regler“. Jeg har ganske vist forrige Gang hørt en Forklaring om, at disse hidtil gjældende Regler skulde reservere sig til det Lovforslag, som er fremlagt. Dette har jeg aldrig kunnet indse; thi disse Ord „de hidtil gjældende Regler“ staa for mig som aldeles tydelig refererende sig til noget Foregaaende, noget Bestaaende, hvorimod et Lovforslag, der bliver fremlagt, ikke er noget Bestaaende, noget Gjældende, men bliver det først, naar det endelig en Gang er vedtaget. Men dertil kommer endnu Tilsvælsen i Vædringsforslaget: „dog at de Hovedsummer og særskilte Poster, som ere optagne i det Forslag til Finanslov for bemeldte Finantsaar, der er fremlagt paa Rigsdagen, med de Vædringer, der ere vedtagne af begge Rigsdagens Afdelinger, ikke overskrides.“ Hvad denne Bestemmelse angaar, skal jeg bemærke, at det ikke kan være nogenombestemt Tvivl med Henjyn til, hvorledes denne Bestemmelse skal forstaaes, thi det er jo klart, at den ikke kan forstaaes anderledes, end at Regjeringen vil være bunden med Henjyn til de Summer, hvorom de tvende Afdelinger af Rigsdagen ere blevne enige igjennem Vædringsforslag, men hvad alle de andre Poster angaar, saa er Regjeringen kun bunden ved de Forslag, som den selv havde optaget paa Finansloven, har ene og alene dem at rette sig efter. Det vil med andre Ord lige, at for saa vidt Thingene ikke vare blevne enige om Nogetombestemt, har Regjeringen fuldstændig Ret til at disponere over alle de Beløb, som den selv har opført paa Finanslovsforslaget. Nu er det ganske vist, at der staaer „nødvendige Udgifter“, men hvad vil det egentlig sige? Man kan ikke gaa ud fra Andet end, at hvad Regjeringen opfører paa Finansloven, anser den for nødvendigt, det er en Selvfølge, altsaa kan man ikke gaa ud fra, at Regjeringen vilde fravige de Summer, den har opført paa Finansloven, uden at den muligvis i et enkelt Tilfælde skulde komme til den Anskuelse, at disse Udgifter, i alt Fald for i Aar, ikke ere absolut nødvendige, men ordinært maa man antage, at disse Summer ville blive brugte og benyttede. Vel siger Regjeringen: Ja, men vi bære Ansvaret derfor. Ja, det er en Selvfølge, men jeg tillader mig at tro, at dette Ansvar i Virkeligheden, naar man undersøger Forholdet, omtrent ikke har det Mindste at sige, thi